

Vass Zoltán

RXL TECHNICS
MOTORSPORT

Harsányi Zoltán

Harsányi Zoltán: Út az elsőig (1989-2005)

Senki sem születik kilencszeres magyar bajnoknak. Az életben minden sikerért meg kell küzdeni, és van, hogy a legnagyobbaknak is éveket kell várniuk az igazi áttörést jelentő eredményre. Harsányi Zoltánt ma a hazai ralikrossz történetének legeredményesebb versenyzőjeként és kilencszeres magyar bajnokként ismerjük. De vajon hányan emlékeznek még arra, mennyit kellett várnia arra a bizonyos elsőre?!

- 2014-et írunk, és úgy beszélgetek veled, mint kilencszeres magyar bajnokkal. De mikor és hogyan kezdődött versenyzői pályafutásod?

- 1989-ben indultam el az első versenyemen, Cserénfán, egy A-s Skoda 130-cal. Összesen három évet mentem Skodával, a második kettőt már egy 130 LR-rel. Az egyik évben a 3. helyet sikerült megszereznem az év végi összesítésben, ez volt a legjobb eredményem. Nagyon-nagyon szerettem azokat az időket, néha még ma is szívesen visszamennék oda. Az volt az a korszak, amikor még tényleg mindenki otthon, házilag építette meg a saját versenyautóját, és nem lehetett mindenhez megkapni a legjobb alkatrészeket. Sokkal több múlt a leleményességen, és én például onnantól kezdtem el nyerni a versenyeket, hogy megismertem Posztobányi Gyulát, és ő kezdte csinálni nekem a turbókat. Vele azóta is együtt dolgozunk. Fodor Gyurival is együtt kezdtük, és ő is rengeteget segített nekem az elején. Rá máig úgy tekintek, mint aki elindított ezen a pályán. Egy egyesületben is versenyeztünk nagyon sokáig, és többször is voltunk bajnokok csapatban. Akkoriban Kotán Péter is nálunk ment, úgyhogy elég erős kis csapatunk volt...

- Egyik első személyes ralikrosszos élményem, amire tisztán emlékszem, hozzád kötődik. Ha azt mondom neked, hogy 1996, Ádánd, mi jut eszedbe?

- (Nevet.) Az tényleg egy emlékezetes verseny volt, én is nagyon jól emlékszem rá. Abban az évben éppen Fodor Gyuritól béreltem ki a Toyota Celicát három versenyre. Az első futamon, Szombathelyen sikerült dobogóra állnom veled, utána viszont Ádándon kicsit túlságosan elkapott a lendület, és egy hatalmasat borultam. A mai csapatomból többen már akkor is ott voltak velem, és ők máig emlegetik ezt az esetet. Az egyik haverom akkor jött ki először egy versenyemre, hogy megnézzen, és kicsit később érkezett, mint a többiek. Pont ment már az ominózus futam, és egy másik haverom mutatta neki, hogy „Nézd, ott megy a Zoli!”, majd szinte levegővétel nélkül hozzátette, hogy „Ja, már nem!”, mert akkor már fejtetőn voltam! (Nevet.) Ebből azóta szállóige lett. Gyurival aztán a következő ádándi versenyre is bérbe adta nekem az autót, és ott már nem borultam fel, célba hoztam szépen a 6. helyen.

Vass Zoltán

RXL TECHNICS
MOTORSPORT

Harsányi Zoltán

- Ezt követően két évet kihagytál, majd 1999-ben visszatértél, immár az újonnan megépített Nissan Sunny GTI-R-rel. Hogyan emlékszel vissza erre a korszakra?

- Ez a korszak is arról szólt még, hogy házilag próbáltunk összerakni egy nagyon jó autót, ami a végére sikerült is, de ehhez hosszú évek kitartó munkája kellett. Nagyon jól indult egyébként az egész, hiszen az első versenyemen rögtön a 2. helyen végeztem a Nissannal, bár jól emlékszem rá, hogy ezt az eredményt még inkább a szerencsének köszönhettem: a többiek addig ütötték-vágták egymást előttem, amíg a végén ott találtam magam a 2. helyen. Gondoltam, hát jó, legyen, de különösebben nem értékeltem túl ezt a gyorsan jött sikert. Annál nagyobb meglepetésként ért, hogy az év hátralevő része is hasonlóan jól alakult, és erőből is fel tudtunk érni szinte minden futamon a dobogóra. Az ob 8 versenyéből 6-ot a pódiumon zártunk, és a végén 3. lettem a bajnokságban, öt pontra az elsőől. Vagyis az elejétől fogva közel voltunk a tűzhez, de még nem elég közel ahhoz, hogy mi legyünk a legjobbak. És ez így ment utána még hosszú évekig. A következő szezonban megint 6 dobogós helyezést gyűjtöttem 8 futamon, de ez alatt csupa 2. és 3. helyet kell érteni, az első győzelem valahogy csak nem akart összejönni. Az év végi összesítésben ismét 3. lettem, csakúgy, mint a következő két évben. Az első győzelmemre a Nissannal a negyedik közös szezonunk, 2002 harmadik versenyéig kellett várni. Nyíradon tört meg a jég. Ez a helyszín azóta is különösen kedves számomra, bár azóta hatalmas változáson és szerencsére fejlődésen ment át. A 2003-as szezon balszerencsés volt olyan szempontból, hogy a hétből csak négy futamon sikerült célba érnem, azt a négyet viszont mindet dobogós pozícióban zártam. Ez év végén a 4. helyre volt elég. 2004-ben Máriapócs is belépett a kedvenc versenyhelyszíneim közé, mivel egy éven belül kétszer is nyerni tudtam ott. Végül a 2. helyen zártam a bajnokságot, két ponttal Répási Robi mögött.

- És akkor jött 2005, és az a bizonyos első bajnoki cím...

- Igen, abban az évben gyakorlatilag minden összejött, amit elterveztünk. Ez volt a Nissan búcsúéve, és nagyon-nagyon szép búcsúajándékot adott nekünk, mivel a szezon első három futamát megnyertem vele. Ezt követően, idény közben váltottunk az akkor újonnan megépült Mitsubishi Lancer Evo V.-re. Ez ugyebár az az autó, ami egészen az ideig, azaz 2014 végéig kitartott mellettem. A Mitsubishivel az első négy versenyemen két 2. hellyel, majd két győzelemmel kezdtem, így a máriapócsi szezonzárón már tét nélkül állhattam rajthoz, biztos volt a bajnoki cím – az első az eddig megszerzett kilencből, ami máig nagyon közel áll a szívemhez.

- 1989 és 2005: az első ralikrossz ob-futamod és az első bajnoki címed között eltelt idő. Ez 16 év! Nem mondhatjuk, hogy egyik pillanatról a másikra az öledbe hullott volna a siker...

- (Nevet.) Hát nem, tényleg nem! De én ezekre az évekre is nagyon büszke vagyok, és jóleső érzésekkel emlékszem vissza rájuk. Ez volt így a mi utunk, amit végigjártunk együtt a körülöttem levőkkel, és tudjuk, mennyire megdolgoztunk érte, hogy bajnokok legyünk. Aztán ez az első bajnoki cím és a Mitsubishi már egy új, hasonlóan szép korszak nyitányát jelentette, ami egészen az ideig végéig íródott. De erről már majd legközelebb mesélek!